

Intusschen stelde hij in 't geheim zijn nasporingen in 't werk en na een paar weken verliet hij de stad, innerlijk met het onomstootelijk voornemen bezielde om zijn vrouw, ten koste van alles, terug te brengen. De man waaraan Marie van Hagen haar eer en haar geluk had toevertrouwd, was een van die nobele mannelijke wezens, die alle moeite doen, om een vrouw, van aard braaf en fatsoenlijk, van 't pad der deugd te doen afwijken; die haar hoofd en hart opvullen met allerlei denkbeelden en stellingen, die zij slechts ten halve begrijpt, maar die haar bedwelmen als schuimende champagne en die meestal een van de eersten zijn om haar op onbarmhartige wijze te doen inzien dat zij dwaalde door zijn lessen op te volgen. Misschien was hij ook niet gesteld op een ontmoeting met den beleedigden echtgenoot. Hoe het zij, toen Jules zijn vrouw terugvond was zij verlaten, alleen en wanhopend. De wereld had reden om groote oogen op te zetten want na eenigen tijd keerde de heer en mevrouw van Hagen gezamenlijk terug. Oogenschijnlijk scheen er weinig veranderd. Zij hadden in de laatste jaren toch reeds hun afzonderlijk leven geleefd, dat dit thans nog veel erger was geworden behoefde niemand, in den beginne althans, te weten. Langzamerhand verwonderde men er zich niet meer over dat men Jules en zijn vrouw nooit te zamen zag, dat meneer altijd alleen op reis ging en mevrouw alle zomers naar badplaatsen reisde waarheen hij haar nooit vergezelde. Haar gezondheid was zwak geworden en zij was in den laatsten tijd zeer lijdend. Eindelijk rieden de geneesheeren haar een voortdurend verblijf in een zachtere luchtstreek aan. Haar keus vestigde zich op Badenweiler waar zij reeds meermalen had vertoefd. Het rustige, poëtische plaatsje, waar men al de elegance, al de verfijning, zonder de drukte en het gewoel der andere badplaatsen aantreft, trok haar aan. In het begin heette het dat mevrouw voor onbepaalden tijd daarheen vertrok, langzamerhand wende men aan het denkbeeld dat zij niet meer terug zou komen en vond niemand het vreemd. Zij richtte er een kleine villa naar haar smaak in, terwijl haar man van zijn kant zijn groot huis verliet en met een paar bedienden, die hem jaren lang gediend hadden als huisbewaarders, een comfortabel bovenhuis betrok en zijn leven van vrijgezel hervatte. Hij correspondeerde nog wel met zijn vrouw, maar enkel over zaken, hij was een uitstekend financier en bestierde haar afzonderlijk vermogen waarover hij haar altijd de vrije beschikking had gelaten, een geldkwestie had de verwijdering tusschen de echtgenooten niet vermeerdert. Van dr. Steiner, een bekwaam medicus, die haar te Badenweiler behandelde, kreeg hij tusschenbeiden berichten van haar gezondheid; de laatste maanden waren deze steeds slechter geworden, totdat eindelijk het telegram kwam waardoor zijn overkomst noodzakelijk werd gemaakt.

Op den prachtigen Aprilnacht volgde een sombere, grijze morgen. De wind was opgestoken, onstuimige wolken, die zich nu en dan in een regenbui ontlastten, joegen door het luchtruim en het was kil geworden.

In een elegante, lichtgrijze overjas gewikkeld, het slappe vilten hoedje op het kort geknipte, grijzende haar en een ietwat ontevreden uitdrukking op het